

סנוניות "הקוטב"

ס. אוברזצוב
צייר נ. צ'רושין

בין החוף של חצי אי קרים וחוף הקווקז מפריד
מצר קרץ'. הוא מחבר את ים אזוב הקטנטן והים
השחור הגדול.
דרך המצר הזה עוברות מעבורות ענקיות, גדולות
מאניות קיטור. המעבורות האלה מובילות מחוף
לחוף לא רק בני אדם, לא רק מטענים אך גם

מנקים, מגרדים, רוחצים כל
הפינות של המעבורת שלנו.
קוראים לזה אצלנו - מירוק.
והנה, תבין מה קרה:
הסנוניות התחילו לבנות קנים
שלהן על המעבורת שלנו. איך
אפשר כך? זו מעבורת
ממשלתית ולא בית כפרי.
ואנחנו התחלנו להלחם עם
הקנים האלה. הורדנו אותם
מהקירות, מהתקרה. אנחנו
הורדנו וראו - באותם
המקומות הסנוניות בנו
חדשים.
זה יוצא לא יפה - הן בונות
ואנחנו הורסים, הן בונות, אנו
הורסים. גם מאוד לא נעים
להרוס. הסנוניות מסתובבות
בבהלה, צועקות, כאילו

מכוניות ואפילו קרנות רכבת. את הקרנות
מסדרים בשורות אחדות ונוסעים מקווקז לקרים
או מקרים לקווקז.
הייתי בקרץ' והכרתי רב חובל של מעבורת
"הקוטב".
איך קרה מדוע נתנו למעבורת זו את השם כל כך
לא-מתאים? אילו היא שטה בים הקרח הצפוני,
אפשר היה להבין, אבל כאן, ממש בדרום
המדינה שלנו "הקוטב". ממש מוזר לקרוא, כתוב
באותיות גדולות מהחרטום ועד הירכיים.
כשמישהו דיבר על "רב חובל ימאי" תמיד
תיארתי לעצמי אדם רציני בעל שפם ארוך. ורב
החובל של מעבורת "הקוטב" היה איש צעיר,
שמח, בחור חסר שפם, והוא סיפר לי סיפור
מעניין מאוד על סנוניות.
בכל כלי ימי - אמר - חייב להיות ניקיון מוחלט. זה
חוק כזה אצלנו. הכל צריך להיות נקי, הסיפון,
התקרה, המעקה וברזים שונים. כל יום המלחים

מבקשות לא להרוס את העבודה שלהן.
ובסוף יצא שהסנוניות ניצחו אותנו. הפסקנו
להרוס את הקנים וכאילו גם התיידדנו אתן.
ומעניין – איפה שנמצאת המעבורת שלנו, בחוף
הקווקז, בקרים או בים הפתוח, הסנוניות תמיד
מוצאות דרך אלינו. לא קרה שאחת מהן תתעה.
ואיך אנחנו יודעים?
זה בגלל שהן מאכילות את הגוזלים שלהן. הנה,
הבט. אחת הגיעה. אינני יודע אם זה אמא או
אבא. ראית? שמה לגוזל שלה יתוש למקור ומיד
חזרה לתפוס עוד יתוש. והנה עוד סנונית באה
לגוזל שלה. ראית?
אילו ההורים היו תועים ועפו לחוף קווקז או אילו
חשבו מעבורת אחרת לזו שלהן, לא היו יכולות
להאכיל את הגוזלים. כלומר הן מבחינות
במעבורת שלהן. אינני יודע על פי איזה סימן. הרי
לא לפי השם. לקרוא הן לא יודעות.

הנה כמה קנים כאן ובכל אחד גוזלים, וכולם בריאים. עוד מעט יתחילו לעוף. אנו עוקבים אחריהם.

וקרה אצלנו פעם דבר כזה: העמיסו את המעבורת ליד חופו של קרים. גוזל אחד קפץ מהקן, כנראה לפני זמנו. הזדרז כנראה. עף קצת ונפל למים. התחיל לדפוק בכנפיים, אוט-אוט ויטבע במים. חבל עליו. הרי הוא תושב "הקוטב" כמונו. כאילו חלק מהצוות.

ואז המלח, זה שכרגע עבר לידנו, קוראים לו ניקוליי, הוריד את הבגדים שלו וישר מהסיפון אחרי הגוזל למים! צלל, התרומם וצועק "רב חובל, איפה הוא הטובע הזה?" הראיתי לו בידי. ניקוליי שחה, תפס את הגוזל ועלה מהר בסולם לסיפון.

הגוזל כולו רטוב, אבל חי. נתנו לו להתייבש קצת בתא, תחת למנורה, ושמנו אותו חזרה לקן. הודיתי לרב חובל על הסיפור ונפרדנו.

ירדתי לרציף והמעבורת השמיעה שריקה, הסתובבה, הרתיחה מים תחת ירכתיים ויצאה לדרך לקווקז.

בשמיים מעל המעבורת הסתובבו ציפורים מהירות.

כך הן עפו, סנוניות "הקוטב", אחרי הבית השט שלהן, אחרי חבריהן המלחים, ואחרי רב חובל וללא שפם, צעיר, עליז.

